

Ezechiel

Zastavení třetí

Ezechiel 13

1. Falešní proroci (verše 1-7)

Stejně jako Jeremjáš, i Ezechiel měl z Božího pověření promluvit proti falešným prorokům (srov. Jr 23,9-40 a Jr 28). Tito falešní proroci předkládali lidu své vlastní nápady, které ovšem vydávali za slovo od samotného Hospodina. Takoví lidé jsou i v dnešní církvi. S velkou přesvědčivostí mohou předkládat lidem svá vidění a proroctví. Ale jsou to jen jejich dojmy a jejich představy. A po celou dobu existence církve se rovněž vyskytovali a vyskytují rozmanití falešní učitelé, kteří všelijak překrucují evangelium a křesťanství (srov. 2P 2; Ju). Bůh zde upozorňuje na bláznivost těchto lidí. Nejsou moudří. Projevem jejich bláznivosti je jejich falešná sebejistota. Sami uvěřili svým lžím. Sami uvěřili svým falešným proroctvím a čekají, že se naplní. Bůh je přirovnává k liškám či šakalům (H. ŠUAL = liška, šakal) ve zříceninách (v. 4). V ruinách obvykle pobývala všelijaká havěť. Tak i lišky nebo šakali (viz Iz 13,21-22). Lišky a šakali mohli mít v rozvalinách svá doupata, mohli tam hledat i něco k snědku. Tato zvířata zkrátka zříceniny využívala pro sebe. A podobně sebestředné zaměření měli i falešní proroci.

Díky svému odpadnutí od Hospodina byl lid jakoby ve městě s pobořenou hradbou. Úkolem pravého proroka vždy bylo tuto neviditelnou duchovní hradbu zacelovat. Přímluvami u Boha. Věrným předáváním Božího slova. Voláním Božího lidu zpátky k jeho Bohu. I jednotliví křesťané, sbory a církve mohou být v podobné situaci. Duchovní hradba kolem nich může být pobořená. Například tím, že se drží nauk a chování, které jsou v rozporu s evangeliem (srov. Ga 2,11-14). Den Hospodinův je zde zcela zřejmě dnem Božího soudu nad Jeruzalémem a Judskem. Měl podobu dobytí města, zboření chrámu a odvezení do zajetí (Jr 52). V tomto dni můžeme vidět také jeden z biblických předobrazů konečného dne Hospodinova, kdy se Pán Ježíš vrátí (viz 1Te 5,2; 2P 3,10). Tehdy bude celý svět se všemi svými skutky postaven před soud.

2. Boží soud nad falešnými proroky (verše 8-16)

Bůh tyto lháře neponechá bez trestu. Je jen otázkou času, kdy na ně dolehne Boží soud. Jejich bláznovství lze vidět i v tom, že s tímto Božím soudem nepočítají. Falešní proroci nebudou patřit do kruhu rádců Božího lidu. Čili přijde doba, kdy je nikdo nebude brát vážně. Ztratí prostě svůj vliv na lidi. I v církvi mohou být falešní proroci a falešní učitelé po určitou dobu velmi žádanými hosty a řečníky. Jejich učení může mít výrazný vliv na řadu věřících. I pro ně však nepochybně přijde chvíle, kdy je už v církvi nebudou brát vážně. Jejich bláznovství se provalí. Možná to bude trvat zdánlivě dlouhou dobu, ale nepochybně k tomu dojde. Bůh falešným prorokům předpovídá, že už nebudou ani součástí jeho lidu. Ani už nevstoupí na izraelskou půdu, odkud byli vyhnáni. Něco takového hrozí i všem novodobým falešným prorokům a učitelům. Ježíš se o tom zmiňuje známými slovy: „*Mnozí mi řeknou v onen den: 'Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?' A tehdy já prohlásím: 'Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.'*“ (Mt 7,22-23 ČEP) Ve verši 9 se objevuje tvrzení, které je jakýmsi refrénem této kapitoly i celé knihy Ezechiel: „*I poznáte, že já jsem Panovník Hospodin.*“ S tímto prohlášením se zde setkáváme ještě ve verších 14, 21 a 23: „*I poznáte, že já jsem Hospodin.*“ Tato věta vyjadřuje, oč Pánu Bohu jde, když na zemi koná své

soudy. Jde mu o to, aby ho jeho lid znal takového, jaký skutečně je. Bůh nechce, aby o něm jeho lid měl falešné představy. Falešní proroci vždy nějak podávají falešný obraz Boha. Bůh svými soudy tento falešný obraz maže. Místo něj pak ukazuje svoji pravou podobu, svůj pravý charakter.

Poselství falešných proroků v době před pádem Jeruzaléma bylo v podstatě stále stejné. Hlásali lidem pokoj, i když žádný pokoj nebyl (srov. Jr 6,14; 8,11). Krmili své posluchače falešnými nadějemi na to, že k Božímu soudu vlastně nedojde. Lidé v Judsku i lidé už přestěhovaní samozřejmě vnímali, že situace je vážná. Nepochybně se i sami všelijak utěšovali, že to všechno brzy skončí. Babyloňané budou poraženi a oni se zase vrátí domů. To byla jejich chatrná zeď. A falešní proroci tuto chatrnou zeď falešných nadějí jen nahazovali omítkou. Říkali lidem jen to, co si toužebně přáli slyšet, tedy že zase brzy bude klid a pokoj a že se budou moci vrátit do své země. A ovšem i dnešní falešní proroci či lživí učitelé přinášejí obvykle líbivá poselství. Takovým líbivým poselstvím může být předpověď bezbolestného a bezproblémového duchovního probuzení, které od nás křesťanů nebude vyžadovat žádnou změnu přístupu, žádné pokání. Bůh ale ve své spravedlnosti a milosti dopustí, že ona zeď i se svojí omítkou padne. Tehdy ke zboření zdi došlo, když padl Jeruzalém. Nám se může zeď zbořit, když prožijeme něco, co zboří naše iluze nebo falešné naděje.

Boží soudy budou jako mohutná vichřice. Falešné jistoty padnou. To se skutečně stalo, když padl Jeruzalém v roce 586 př. Kr. V našich životech se něco podobného může stát, když na nás doléhají těžké životní události. Bůh falešné jistoty svého lidu nenávidí. Odmítá spoléhání Božího lidu na své představy a na slova lhářů. Falešní proroci pouze uklidňovali tam, kde měli burcovat. Každá bublina lži ale dříve či později praskne. Bůh se o to osobně postará. Vždyť lež a klam nám nikdy nemohou prospět. Pravda však ano (srov. J 8,31-32).

3. Falešné prorokyně a soud nad nimi (verše 17-23)

Kromě falešných proroků působily mezi vystěhovanými i falešné prorokyně. Pozoruhodné ovšem je, že tyto ženy zde nejsou „prorokyněmi“ přímo nazvány. Místo toho tu čteme, jak Hospodin proroku říká: „*Postav se proti dcerám svého lidu, které prorokují ...*“ (Ez 13,17b ČEP) Tímto způsobem má být možná vyjádřeno, že i když prorokovaly, žádnými skutečnými prorokyněmi vlastně nebyly. I ony hlásaly svým posluchačům pouze své vlastní nápady. Patrně ale působily na osobnější úrovni než falešní proroci. Zdá se, že prakticky fungovaly jako jakési vědky, které poskytovaly individuální konzultace a věštby. Dovídáme se zde, že kromě prorokování zhotovovaly i jakési kouzelné váčky a kukly. Nevíme přesně, jak tyto předměty vypadaly, ani k čemu sloužily. Zdá se však, že se jednalo o nějaké magické předměty. Snad měly své držitele chránit, nebo jim jinak pomáhat. Falešné prorokyně se chovaly jako lovkyně duší. Se svými věštbami a amulety se vtíraly do životů lidí, kterým slibovaly úspěch. Nezáleželo jim však na lidech, kterým slibovaly pomoc. Chtěly život jen pro sebe. Pro sebe chtěly ty lidi ulovit a mít z nich osobní (hmotný) prospěch. Využívání lidí ve svůj prospěch je charakteristikou falešných proroků a falešných učitelů po všechny věky (2P 2,3.14). I dnes.

Dopadem jejich působení bylo, že znesvěcovaly Boha v očích lidu. I ony tedy podávaly falešný obraz Boha, jak o tom už byla zmínka výše. Vytvářely o Bohu falešnou představu. Motivací jejich nekalé činnosti byl osobní hmotný zisk. Jejich lživá slova zabíjela ty, kdo měli podle Božího mínění žít. Což bychom zřejmě měli chápat tak, že svými „proroctvími“ sváděly ze správné cesty ty, kdo usilovali o zbožný život. A naopak slibovaly život těm, kdo žili v hříchu.

Bůh se ovšem chystal soudit i tyto ženy. Nějak je připraví o jejich váčky a kukly. Osvobodí z jejich vlivu lidi, které ony lovily jako ptáky. I to se mohlo stát tehdy, když padl Jeruzalém. Tehdy se mohlo jasně ukázat, že prorokyně lhaly a že jejich kouzelné váčky a kukly byly naprosto k ničemu. Lidé tehdy mohli prohlédnout a poznat, co byla pravda a co lež. Svým soudem nad

Jeruzalémem Bůh vysvobodil svůj lid i z rukou těchto podvodnic. Dal se tak poznat takový, jaký je doopravdy. „*I poznáte, že já jsem Hospodin.*“ (verš 21)

Svémi proroctvími trápily spravedlivé lidi. Zřejmě je trápily představou, že s nimi není něco v pořádku, že se Bohu nelíbí, a přitom pravý opak byl pravdou. To se může dít i dnes. Nějaký křesťan se třeba ocitne na invalidním vozíku. A někteří snaživí křesťané ho trápí různými rádoby proroctvími o brzkém uzdravení, slabé víře, nevyznaném hříchu a podobně. Lidi bezbožné tyto falešné prorokyně naopak povzbuzovaly. Pravý prorok má ale odvrátit hříšníka od zlé cesty. Falešný prorok však hříšníka na zlé cestě ponechává a povzbuzuje ho v dalším pokračování po stejné zlé cestě. Podle Nového zákona lze říci, že falešný prorok / falešný učitel ponechává člověka na cestě široké. Pravý prorok naopak volá člověka na cestu úzkou (srov. Mt 7,13-14). Jinak to ani nemůže být.

Božím soudem nad falešnými prorokyněmi bude, že jejich vidění a věštby jim jaksí přestanou fungovat. Bůh znovu ujistí, že svůj lid vysvobodí z jejich ruky. A znovu ujistí, že se pozná, jaký je Bůh doopravdy (v. 23). Můžeme se modlit za to, aby i nás Bůh vysvobozoval ode všech falešných proroctví a proroků. Ode všech falešných vlivů. Takové modlitby patří k obsahu prosby Otčenáše: „*I neuvod' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.*“ (Mt 6,13 BKR) Můžeme se modlit za to, aby i v našich dnech Bůh jasně ukazoval rozdíl mezi pravdou a lží.

Otázky k zamyšlení a rozhovoru:

- *Proč jsou všelijaká rádoby proroctví mnohdy tak přitažlivá?*
- *Jak se můžeme bránit tomu, když v nás někdo rádoby duchovními slovy vyvolává falešný pocit viny?*